Soră-sa rămase locului liniștită; privea apusul de soare și se gîndea la micuța Alice și la pățaniile ei minunate. Deodată începu și ea să viseze:

O văzu pe Alice cu mînuțele împreunate în jurul genunchiului, cu ochii vioi și iscoditori, care priveau oamenii drept în față. I se părea că îi aude glăsciorul și că vede cum își scutură

ușor capul ca să-și alunge părul ce-i cădea mereu în ochi... În timp ce visa așa, sau i se părea că visează, totul prinse viață în jurul ei.

Iarba cea înaltă foșni, în timp ce iepurele alb trecu în goană chiar pe sub nasul ei. Șoarecele speriat pleoscăia prin apa bălții din apropiere. Fetiței i se păru apoi că aude clinchetul cestilor de ceai, în vreme ce iepurașul de martie și musafirii lui își luau nesfîrșita lor masă. Regina poruncea cu glasul ascuțit decapitarea bieților musafiri... Purcelușul începu iarăși să strănute în brațele ducesei, în timp ce farfuriile și cestile zburau în jurul lor. Auzi țipătul zgripțorului, scîrțîitul plumbului pe tăblița șopîrlei și i se păru că vede cum îi înăbușeau aproape pe cobai... Toate aceste zgomote umpleau văzduhul și se amestecau cu îndepărtatele suspine ale nefericitei imitații de broască țestoasă...

Șezu astfel cu ochii închiși, crezîndu-se pe jumătate în *Țara Minunilor*, deși știa foarte bine că nu avea decît să-i deschidă pentru ca totul să se prefacă în cea mai plicticoasă realitate: iarba ar foșni din pricina vîntului; balta s-ar încreți de legănatul trestiei; zornăitul cestilor de ceai nu ar fi altceva decît clinchetul clopoțeilor de la gîtul oilor; glasul aspru al reginei ar fi doar glasul ciobănașului; țipătul zgripțorului și toate celelalte sunete n-ar fi (știa ea prea bine) decît zgomotele fermei, iar răgetul vitelor din depărtare ar lua locul suspinelor neogoite ale imitației de broască țestoasă.

Apoi i se păru că o vede pe Alice cum crește și se preface într-o femeie în toată firea, care își păstrează, de-a lungul anilor, inima ei iubitoare. O văzu înconjurată de copii, ascultînd cu